

Συλλυπούμαστε, καταρχάς, την οικογένεια του αδικοχαμένου παιδιού. Όλο το Μενίδι γνωρίζει, πλέον, για τον θάνατο του 11χρονου Μάριου από πυροβολισμούς στον αέρα. Ένα γεγονός που μόνο θλίψη προκαλεί, ένα ατύχημα το οποίο πυροδότησε την έκφραση ετούτης της συσσωρευμένης οργής πλήθους πολιτών όσον αφορά τις άθλιες κι ομολογουμένως επικίνδυνες συνθήκες που ζούμε. Έτσι, την τελευταία εβδομάδα έχουμε καθημερινές σχεδόν κινητοποιήσεις σχετικά με το ζήτημα.

Τον δίκαιο αυτό αγώνα ενάντια στην υποβάθμιση της περιοχής και των ζώων μας προσπαθούν να καπελώσουν ακροδεξιά στοιχεία καθώς και η δημοτική αρχή, οι οποίοι, αναζωπυρώνοντας τις διαφορές μεταξύ των διαφορετικών εθνοτικών ομάδων της περιοχής, προσπαθούν να προσηλυτίσουν τους αγανακτισμένους κατοίκους για να επωφεληθούν πολιτικά. Έχει, λοιπόν, μεγάλη αξία να προσδιορίσουμε καλά τι ζητάμε ώστε να πλήξουμε τους πραγματικούς ενόχους χωρίς, όμως, να υπηρετούμε τα επικίνδυνα πολιτικά σχέδια τρίτων.

Πρώτον, είναι απολύτως απαραίτητο να εναντιωθούμε στους εμπόρους ναρκωτικών και σε κάθε άλλη μαφία, είτε αυτή διακινεί όπλα, γυναίκες, τσιγάρα ή οτιδήποτε άλλο και να πολεμήσουμε για την εξάλειψή της. Σε αυτόν τον αγώνα, ωστόσο, γνωρίζουμε ότι δεν έχουμε απέναντί μας κάποια ειδική ομάδα με τα ιδιαίτερα πολιτισμικά ή φυλετικά χαρακτηριστικά της (όπως πχ οι τσιγγάνοι, οι οποίοι στην πλειονότητά τους δεν είναι μαφιόζοι), αλλά τον οποιονδήποτε επιδιίδεται σε αντικοινωνικές εγκληματικές δραστηριότητες, Έλληνα ή αλλοδαπό, Τσιγγάνο ή όχι.

Δεύτερον, η ανάγκη για την ασφάλειά μας και την ασφάλεια των παιδιών μας είναι λογική και κατανοητή. Ωστόσο, την ανάγκη αυτή δεν πρόκειται να την ικανοποιήσει η αύξηση της αστυνόμευσης. Αυτό το υποστηρίζουμε διότι στην περιοχή μας υπάρχουν ήδη αρκετοί αστυνομικοί, (πρόπερσι ήρθαν και ειδικές μονάδες ΟΠΚΕ), οι οποίοι δεν αντιπαρατίθενται με τις μαφίες, εφόσον δεν έχουν τέτοιες εντολές, παρά μόνο προσάγουν, χωρίς λόγο τις περισσότερες φορές, τα θύματα αυτής της υπόθεσης, τους τοξικομανείς. Πού και πού, για να δικαιολογούν την παρουσία τους, συλλαμβάνουν και κάποιους μικροεμπόρους ναρκωτικών, τους οποίους αφήνει μετά η «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη. **Οι μαφίες και, κυρίως, τα κυκλώματα διακίνησης ναρκωτικών και όπλων είναι στενά συνδεδεμένα, μέσω πελατειακών σχέσεων, με τους επικεφαλής της αστυνομίας, υψηλόβαθμα κρατικά στελέχη και μεγάλους οικονομικούς παράγοντες: εναντίον αυτών πρέπει να στραφεί η οργή μας κι όχι εναντίον του κάθε αδύναμου τσιγγάνου ή χρήστη.**

Στο σημείο αυτό αξίζει να πούμε δυο λόγια παραπάνω. Αφενός, η σχέση κράτους και μεγάλων οικονομικών συμφερόντων με το οργανωμένο έγκλημα δεν είναι τυχαία. Η μακροχρόνια κρίση του οικονομικού συστήματος έχει οδηγήσει πολύ κόσμο στην ανεργία, την εξαθλίωση, την κατάθλιψη και την απόγνωση. Στο πλαίσιο αυτό, συνεπώς, η ευρεία διακίνηση ναρκωτικών δεν είναι παρά επιθυμητή από το κράτος, το οποίο θέλει τον κόσμο αυτό υπνωτισμένο και να μην αντιδρά. Γι' αυτό ανέχεται και στηρίζει τόσα χρόνια τις μαφίες. Επιπλέον, εκείνοι που εισάγουν τα ναρκωτικά στη χώρα και αποκομίζουν τεράστια κέρδη από αυτές τις δήθεν παράνομες δραστηριότητες είναι άμπλουτοι εφοπλιστές, όπως ο Μαρινάκης κι ο Μελισσανίδης, τους οποίους κανείς δεν στοχοποιεί ούτε τιμωρεί. Αντιθέτως κυκλοφορούν ελεύθεροι, αγοράζουν κανάλια και παίζουν κυρίαρχο ρόλο στην πολιτική ζωή.

Αφετέρου, ούτε η επιλογή λαϊκών περιοχών όπως το Μενίδι ως σημεία διακίνησης είναι τυχαία, αλλά συνειδητή και σχεδιασμένη. Αποτελούμε τη χωματερή που έχει ανάγκη ο σύγχρονος λαμπερός πολιτισμός των μεγαλουπόλεων για να προμηθεύεται φτηνά εργατικά χέρια και να πετά τα παραπροϊόντα του: τα ναρκωτικά, τα εργοστάσια διαχείρισης των σκουπιδιών του και την παραβατικότητα που γεννά η ανέχεια των μαζών...

Γνωρίζοντας λοιπόν τα παραπάνω, η μόνη επιλογή που μας απομένει είναι η συνέχιση και η εντατικοποίηση

των αγώνων μας ενάντια στις κυβερνητικές πολιτικές και τα οικονομικά συμφέροντα που θέλουν τις περιοχές μας υποβαθμισμένες. Ενάντια στους ναρκέμπορους, τις μαφίες, τα αφεντικά και το κράτος τους. Απαιτούμε αναβάθμιση των ζωνών μας όχι με παραπάνω αστυνόμευση, αλλά με δημιουργία νοσοκομείων, δομών εξειδικευμένης περίθαλψης των τοξικομανών, σχολείων, παιδικών σταθμών, πάρκων και βελτίωση των μεταφορών, ώστε αυτά τα κοινωνικά αγαθά να είναι προσιτά σε όλες τις πληθυσμιακές ομάδες με τις όποιες ιδιαιτερότητές τους.

Όπου ανοίγει ένα σχολείο κλείνει μια φυλακή,

αυτό έχει ανάγκη το Μενίδι.

Για να μην θρηνησουν άλλες οικογένειες τα αδικοχαμένα παιδιά τους...

Πηγή: *Αντίβαρο*